

РЕШЕНИЕ

№ 5441

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

при участието на секретаря **ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20231110151640 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Предявени са искове с правно основани чл. 430, ал.1 и ал. 2 от ТЗ, вр. чл. 9 от ЗПК, чл. 92, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД от „Б. ДСК“ АД срещу Д. Б. К. за признаване за установено, че Д. Б. К. дължи на „Б. ДСК“ АД сумата 3464,45 лева - главница по Договор за кредит за текущо потребление от 16.12.2020 г., ведно със законна лихва от 31.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 23,80 лева - лихвена надбавка за забава за периода от 25.06.2022 г. до 07.02.2023 г., сумата 54,95 лева - обезщетение за забава след дата на настъпване на предсрочна изискуемост за периода от 08.02.2023 г. до 29.03.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч.гр. дело №17297/2023 г. по описа на СРС.

Твърди се, че между ищеца и Д. Б. К., като кредитополучател, е сключен на 16.12.2020 г. договор за предоставяне на кредит за текущо потребление при ОУ. Предмет на договора за кредит са заемни средства в размер на сумата 4500,00 лв. със срок за връщане 60 месеца, с краен падеж 18.12.2025 г., с 6 м гратисен период за връщане на главницата. Кредитът е усвоен на три пъти по 1500 лв., последно на 23.12.2020 г. Банката изпълнила точно своите задължения. Кредитът е трансформиран в предсрочно изискуем поради просрочие. Ищецът пояснява, че обезщетението за забава за периода 25.06.2022-07.02.2023 г., наречено лихвена надбавка по чл. 13.1 от ОУ, и по чл. 13.3 ОУ – след настъпване на предсрочна изискуемост за периода 08.02.2023-29.03.2023 г, се начислява при забава на длъжника и са размер на законната мораторна лихва върху главницата.

Ответникът оспорва исковите по основание и размер с доводи, че предсрочната изискуемост не е обявена надлежно - не е спазен чл. 13.2 от ОУ; никъде не е отбелязано, че е поставено уведомление по чл. 47 от ГПК и че е пуснато в пощ.кутия. Оспорва акцесорните вземания, като начислени без правно основание; евентуално дължи само падежиралите вноски.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по

делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 146, ал.1, т. 3 и т. 4 от ГПК, прието е за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че страните по спора са сключили Договор за кредит за текущо потребление от 16.12.2020 г., заемните средства са усвоени и няма извършени плащания от ответника. Спорен между страните е въпроса дали кредитът е бил обявен за предсрочно изискуем по надлежния ред, респ. дължи ли ответникът връщане на целия размер на усвоената главница по договора, както и претендираната лихвена надбавка за забава и обезщетение за забава след дата на настъпване на предсрочна изискуемост.

Съгласно т. 18 от Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС по т. дело № 4/2013 г., ОСГТК, в хипотезата на предявен иск по чл. 422, ал. 1 от ГПК за вземане, произтичащо от договор за банков кредит с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства, и кредиторът може да събере вземането си без да уведоми длъжника, вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на обстоятелства, след като банката е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост. Ако предсрочната изискуемост е уговорена в договора при настъпване на определени обстоятелства или се обявява по реда на чл. 60, ал. 2 от ЗКИ, правото на кредитора следва да е упражнено преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като кредиторът трябва да е уведомил длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита.

Съдът установява, че ответникът е усвоил заемни средства в общ размер на 4500,00 лв., като от заключението по ССЧЕ, неоспорено от страните и преценено от съда по реда на чл. 202 от ГПК, е видно, че сумата е усвоена по банковата сметка на ответника на три части от по 1500 лв. на 18.12.2020 г., 22.12.2020 г. и 23.12.2020 г. Последното плащане по кредита е извършено на 29.06.2022 г. със сумата от 100 лв., с която е погасена вноската с падеж 25.05.2022 г. и част от вноската с падеж 25.06.2022 г. Към 08.02.2023 г. има просрочени задължения по осем погасителни вноски с падежи 25.06.2022 г., 25.07.2022 г., 25.08.2022 г., 25.09.2022 г., 25.10.2022 г., 25.11.2022 г., 25.12.2022 г. и 25.01.2023 г., като непогасената сума по вноската с падеж 25.06.2022 г. е в размер на 66,66 лв., а по останалите седем вноски по 83,33 лв. всяка, с общ размер на просрочената главница от 649,97 лв. В р. VI „Отговорност и санкции“, т. 13.2 от Общите условия към договора е предвидено, че при допусната забава в плащанията на главницата над 90 дни, целият непогасен остатък от главницата става предсрочно изискуем. При това положение съдът намира, че е налице първата предпоставка за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, а именно забава на длъжника в плащанията на главницата над 90 дни. На следващо място, изяснява се, че банката е отправила до ответника Покана-уведомление с изх. №01-20-23835/09.12.2024 г., съгласно което писмено изявление обявява кредита по процесния договор за предсрочно изискуем поради забавеното изпълнение. Поканата е изпратена до отв. Д. Б. К. на адрес за връчване: гр. София, ж.к. „Овча купел“ № 9, вх. 3, ет. 3, ап. 112, който адрес длъжникът е обявил при сключване на договора. Кредиторът е избрал начин на връчване чрез ЧСИ с рег. № 844 на КЧСИ по реда на чл. 18, ал. 5 от ЗЧСИ. От приложената разписка се установява, че длъжникът не е намерен на посочения адрес след извършени три посещения на 19.12.2022 г. в 16:10 ч., на 08.01.2023 г. (почивен ден) в 13:00 ч. и на 24.01.2023 г. в 18:10 ч. Посочено е, че по данни на съсед от ап. 114 длъжникът живее на адреса. При посещенията на 24.01.2023 г. на адреса е намерено лице, което се представило за сестра на длъжника и заявило, че последният не живее

на адреса, като отказало да получи книгата, когато е поставено е уведомление по чл. 47 от ГПК на входната врата на ап. 112. В срок до 07.02.2023 г. поканата не е била потърсена. Съдебният изпълнител е удостоверил, че след направена справка в НБД Н на 09.01.2023 г. е установено, че адресът по поканата е идентичен на постоянен и настоящ адрес на отв. Д. К.; и не е установен адрес за връчване по месторабота.

В съдебната практика се приема, че връчването на покана по реда на чл. 18, ал. 5 ЗЧСИ съставлява допустим способ за уведомяване, когато са спазени чл. 37-58 ГПК. Съгласно действащата редакция на чл. 47, ал. 1 от ГПК приложима и към действията на ЧСИ, когато ответникът в продължение на един месец не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, връчителят залепва уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп – на входната врата или на видно място около нея. Невъзможността ответникът да бъде намерен на посочения по делото адрес се констатира най-малко с три посещения на адреса, с интервал от поне една седмица между всяко от тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден. Съдът приема, че банката е положила необходимите усилия да информира длъжника, който е търсен на посочения в договора адрес за кореспонденция – гр. София, ж.к. „Овча купел“ № 9, вх. 3, ет. 3, ап. 112, който съвпада с постоянния и настоящия му адрес. Направени са три посещения на адреса, между които има интервал от поне една седмица, като посещениято, извършено на 08.01.2023 г., е в почивен ден (неделя). Уведомлението по чл. 47 ГПК е залепено на 24.01.2023 г. на входна врата на ап. 112, след като при третото посещение Д. Б. К. отново не е била намерена на адреса, но и установени достоверни данни, че не живее на адреса от сестра й. Уведомлението е залепено при обстоятелствени предпоставки на чл. 47, ал. 1 ГПК. При това положение, настоящият съдебен състав намира, че процедурата по чл. 47 ГПК е била спазена, поради което длъжникът е бил надлежно уведомен относно настъпването на предсрочна изискуемост на цялото задължение при условията на чл. 47 ГПК с изтичането на двуседмичния срок от залепването на уведомлението. Ето защо съдът счита за неоснователни доводите на ответника, че кредитът не е бил обявен за предсрочно изискуем.

Съгласно Тълкувателно решение 3/2017 г. от 27.03.2019 г. по т. д. № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС, размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по договор за заем/кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума (главницата) и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането, като за периода до настъпване на предсрочна изискуемост размерът на вземането се определя по действалия до този момент погасителен план, съответно според клаузите на договора преди изменението му. В т. 13.3 ОУ е предвидено, че от датата на изискуемост на кредита (в т.ч. при предсрочна изискуемост на същия) целият непогасен остатък от главницата се олихвява със законната лихва по чл. 86 ЗЗД до окончателното погасяване на задължението, включително и по принудителен ред. При условията на обявената предсрочна изискуемост, ответникът дължи връщане на целия непогасен остатък от главницата, както и заплащане на законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането. От заключението на ССЧЕ се установява, че непогасената просрочена и предсрочно изискуема главница е 3464,45 лв., за чието неплащане в срок за банката възниква правото на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху установената главница за периода от настъпване на предсрочната изискуемост на 08.02.2023 г. до 29.03.2023 г. (съгласно заявления с исковата молба период), чийто размер съгласно заключението на ССЧЕ възлиза в предявения размер от 54,95 лв. Ищецът претендира заплащане на лихвена надбавка за забава, на осн. чл. 13.1. от

ОУ. Уговорено е, че при забава на плащането на месечната вноска от деня, следващ падежната дата, определена в договора, вноската се олихвява със санкционираща лихва (по своята правна същност е мораторна неустойка, доколкото по силата на договора е уговорена отговорността на длъжника за забава, която е в размер на законната лихва); ако кредитополучателят погаси дължимата месечна вноска до седмия ден след падежната дата, надбавката за забава не се прилага. На основание чл. 33, ал. 2 от ЗПК, когато потребителят забави дължимите от него плащания по кредита, обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва. Доколкото посочената правна норма е императивна, съдът следва да я приложи, макар нейното нарушение да не е въведено като възражение от ответника. В конкретния случай с посочената клауза от общите условия на банката е предвиден размер на обезщетението за забава, който не надхвърля законната лихва. Съгласно експертното заключение претендираната от ищеца лихвена надбавка е изчислявана за брой дни на забава на всяка една падежирава вноска с натрупване по ОЛП на БНБ плюс 10 пункта, на база 360 дни годишно, която за исковия период от 25.06.2022 г. до 07.02.2023 г. възлиза на сумата от 23,80 лв., в който размер е исковата претенция.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че предявените искове са доказани по основание и размер, и следва да бъдат уважени изцяло. Търсеното парично задължение за главница е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи поисканата законна мораторна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по арт. от чл. 422, ал. 1 от ГПК - 31.03.2023 г. до окончателното изплащане на главницата.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ищецът има право на съдебни разноски, като предвид Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство, както следва: за ч.гр. дело №17297/2023 г., СРС сумата общо 120,86 лв. за платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение; и за исково производство сумата общо 570,87 лв. за платени държавна такса, възнаграждение на вещо лице, и възнаграждение на юрисконсулт, последното на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от ЗПП, определено е от Съда в предвидения минимален размер по чл. 25-26 от НЗПП, или общо съдебни разноски за 691,73 лв.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Д. Б. К., с ЕГН:*****, с адрес: ***** , дължи на „Б. ДСК“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: ***** , на основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ, във вр. чл. 9 от ЗПК, чл. 92, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата 3464,45 лева – главница по Договор за кредит за текущо потребление от 16.12.2020 г., ведно със законна лихва от 31.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 23,80 лева – лихвена надбавка за забава за периода от 25.06.2022 г. до 07.02.2023 г., сумата 54,95 лева – обезщетение за забава след дата на настъпване на предсрочна изискуемост за периода от 08.02.2023 г. до 29.03.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417, т. 2 от ГПК по ч.гр. дело №17297/2023 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА Д. Б. К., с ЕГН:*****, с адрес: ***** , да заплати на „Б. ДСК“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: ***** , на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 691,73 лева – съдебни разноски по ч. гр. дело №17297/2023 г. и гр. дело №51640/2023 г., и двете по

описа на СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____